

Tagavaravägi

Meie siht on Eesti tulevik!

Nr 22

Eesti Reservohvitseride Kogu väljaanne

mai 2007

Olla väarikas juht, kui isamaa vajab

Küsis Iris Assad
Vastas Merike Jürjo

Tänavu 22. juunil möödub kümme aastat Eesti Reservohvitseride Kogu (EROK) asutamisest. Rääkigem pisut juubeli puhul välja antava ajalooraamatu saamisloost ja sisust.

EROK eelkäija Tagavaraohvitseride Kesksektsooni asutamisest möödub tänavu 74 aastat. See on veelgi väarikam verstepost, mida tähistada.

See on tõesti väarikas verstepost, mida mõttekaaslaste ringis tähistada. Kahju ainult, et see pole olnud järjepidev organisatsiooniline areng. Reservohvitseride liikumises oli vahepeal Eesti ajaloost tulenevalt 50-aastane sunnitud paus. Samas on ju kõik tähtpäevad kokkuleppelised ja kokku võib leppida ka teisiti. 23. juuni 1933 on kuupäev, kui asutati Tagavaraohvitseride Kesksektsoon, mis koondas 36 eelnevate kuude jooksul väeosade ohvitseride kogude juurde loodud tagavaraohvitseride sektsooni. Mõte reservohvitseride ühendamiseks oli juba varem riigikaitse ringkondades liikunud ja oli tehtud paar katsetki, kuid need üritamised ei kandnud kahjuks vilja.

Miks oli üldse vaja reservohvitseride koondada? Teadaolevalt toimus ju Eestis 1925. aastast alates regulaarne kordamisõppuste süsteem?

Just tagavaraväelaste iga-aastased kordamisõppused viitasidki sellele vajadusele. Eesti reservohvitserkond vajas rohkem täiendõpet, kui andsid kord aastast korraldatavad kordamisõppused. Ja ega siis kõiki reservohvitseri (neid oli 1930. aastate algul oli umbes 4500) kutsutudki igal aastal õppustele. Kordamisõppused korraldati erinevatel aastatel eri väeosades, kuhu kutsuti reservohvitserid, reservallohvitserid ja reservreakoosseis. Neil õppustel oli kõige pikem õppeaeg ohvitseridel, sest nemad läbisid ka teooriaõppe, kaardiharjutused jm, millele järgnesid täiskooresseis manöövrid.

Need õppused tõidki välja reservis olevate ohvitseride teadmiste peamised puudujäägid,

mille korvamiseks oli vaja leida lisavõimalusi. Eesti reservohvitserkond oli 1930. aastate algul kahesuguse tagapõhjaga. Ealt vanemad ohvitserid, kes olid Vabadussõja taustaga, ja nooremad ohvitserid, kes olid saanud ettevalmistuse Sõjakooli aspirantide klassides. Mõlemal kategoorial olid teadmistes augud, mille kohta võib piltlikult öelda, et "vanad ei tundnud uut" ja "noored ei tundnud inimest".

Vabadussõja taustaga reservohvitseride teadmised olid vananenud, nad ei olnud kokku puutunud uuema sõjatehnika ega staabiprotseeduuridega ja jäid seepärast kordamisõppustel hätta. Sõjakooli taustaga reservohvitserid olid teoorias tugevad, kuid osutusid nõrkadeks juhtideks. Aspirandikursuste üheks osaks oli küll juhtimispraktika, mis oli erinevatel aegadel erineva kestusega, kuid keskeltläbi pooleteisest kuust ei piisanud, et jagu või rühma juhtida. Enesekindlusest jäi puudu ja ka autoriteet oli raske tekkima.

Nagu mainisin, püüti ka varasematel aastatel reservohvitseride koondada, kuid kahjuks ebaõnnestunult. Nii leiti, et elujulisem viis on luua reservohvitseride sektsioonid toimivate ohvitseride kogude juurde – ühelt poolt nagu iseseisvatena, teiselt poolt kogude eestkostele all.

Kas sellega oldi nõus? Ei protesteeritud?

Otseselt ei protesteeritud, kuigi see küsimus kesksektsooni asutamise üldkoosolekul siiski tõstatati. Selle organiseerimisviisi autorid olid kaitseväge staabis, esmajoonel V osakonna ülem kolonelleitnant Mart Tuisk, kes oli ka sektsooni põhikirja autor. Nad põhjendasid seda sektsioonide ellujäämise vajadusega, seejuures reservatsiooniga, et tulevikus, kui sektsioonid tunnevad endas elujõudu, võivad nad iseseisvuda.

Aga seda ei juhtunud?

Ei, seda ei juhtunud. Arvan, et sektsioonide tegutsemise aeg jäi lihtsalt liiga lühikeseks, sest need likvideeriti 1940. aasta suvel koos ohvitseride kogudega. Tuleb tunnistada, et sektsioonide loomine langes Eestis üldse keerulisse ajajärku, sest aastad 1932–1933 olid poliitiliselt äärmiselt komplitseeritud – vabadussõjalaste liikumine, uus konstitutsioon, presidendivalimiste kam-

Head kaaslased!

Aprillikuu on möödas. Teame, et see oli Eestis ajalooline. Me ei tea täna, mida toob lähem ja ka kaugem tulevik. See on aga kindlasti pärisosa organisatsiooni ajaloost, et riigile rasketel hetkedel oli meie ridades palju neid reservohvitseri, kes osalesid vabatahtlikuna nii Kaitseliidus oma malevkonna juures kui ka abipolitseinikuna, et tagada kord ja turvalisus Eesti Vabariigi pealinnas. Õnneks näitasid need ärevad päevad kogu riigile, et Eesti ei ole ainuüksi Tallinn. Nõustugem nendega, kes tõstavad esile Kaitseliitu korra tagajana ülejäänud Eestis. Me ei saa öelda trafaretselt, et need olid vabatahtlikud ja entusiastlikud kodanikud. Need olid Eestimaa inimesed, kellele oli ja on ka edaspidi tähtis meie maa sise- ja seeläbi ka välisjulgeolek ning kodanike turvalisus.

Täna teid kõiki, kes te oma aja, jõu, tahtmise ja oskused operatiivselt tegutsedes kõikidele eeskujuks seadsite.

Aitäh! Rahu ja mõnusat võidupäevaootust kõikidele!

VELLO VÄINSALU,
leitnant, EROK
juhatuse esimees

pania -, mis kõik päädis 12. märtsil 1934 sõjaväelise riigipöördega. Eks seegi olnud üheks põhjuseks, miks sektsioonid asutati ohvitseride kogude juurde. Tegevsojaväelastel oli ju keelatud osaleda poliitilisi sihte taotlevates liikumistes või ühendustes ja nii sooviti ka loodavad reservohvitseride sektsioonid hoida vaid väljaõppelise tegevuse jaoks ning tihedamate suhete loomiseks ja kindlustamiseks kahe ohvitserkonna – tegevohvitseride ja reservohvitseride – vahel.

12. märts 1934 mõjutas ka reservohvitseride sektsioonide liikumist, sest aasta varem

MÕELGEM KAASA!

Enamik Soome ohvitseri on NATOga liitumise poolt

Lk 2

KOOSTÖÖ

Tirana 2007: CIORi noorte ohvitseride õpikoda

Lk 3

ISAMAA EEST

Reservohvitseride täiendkursus VRPTK-3

Lk 4

alanud tegevus katkes või oli suhteliselt hillitsetud. Inimesed jäid äraootavale seisukohale, kuni jõujooned paika said. Eesti väikeses korporatiivses ühiskonnas tundsid ju kõik üksteist ja keegi ei osanud arvata, kuidas võiks triumviraatlik võim suhtuda eilsesse vabadussõjalasest sõpra. Kaks reservohvitseride sektiiooni olid selles küsimuses veel eriti n-ö luubi all – 2. diviisi staabi sektion, mille esimeheks oli kolonel Eduard-Alfred Kubbo, ja auto-tankirügemendi sektion, mida juhtis kolonel Aleksander Seimann. Mõlemad olid tuntud tegelased Vabadussõjalaste Liidus, mõlemat oli autasustatud Vabadusristidega, seega olid nad vaata et Eesti iseseisvuse au ja uhkus. Nad ei leppinud ebaseadusliku võimuhaaramisega 1934. aastal ja osalesid aasta hiljem vabadussõjalaste riigipöördekatse ettevalmistamisel ning see maksis neile vabaduse ja auastme ja kõigi autasude kaotamise. 1938. aasta amnestiaga said nad küll Keskvanglast välja, ka Vabadusristid koos kaasnevate õigustega anti 1939. aastal tagasi ja saatuse pilkena said nad 23. juunist 1940 (Sic!) tagasi ka koloneli auastme.

Kui palju mõjutas see reservohvitseride sektiioonide tegevust?

Mõjutas parasjagu, sest tegelikkuses hakkas elu sektiioonides elavnema alles 1936.

aastal. Ehk ka seepärast, et kindralleitnant Johan Laidoneril oli aega jälle reservohvitseride probleemidega tegelda. Sektsioonide loomise algatamine oligi suures osas kindralleitnant Laidoneri teene, kes oli aastail 1933–1934 Tagavaraohvitseride Kesksektiiooni esimees. Kindralleitnant Laidoner tunnetas, et reservohvitseride väljaõppes on vaja julgemalt tegeleda. Samas teadis ta ka, kui laastavalt oli majanduskriis mõjunud reservis olevate ohvitseride elustandardile. Paljud kaotasid tööd ja olid sissetulekuteta, eriti noorem põlvkond (lipnikud), kuid ohvitserkonda kui seisust ei tohtinud ühiskonnale isegi raskes majanduslikus situatsioonis laostununa näidata, see oli põhimõtte küsimus. Seepärast tegeles loodud kesksektiiooni juhatus süvitsi ka majanduslike, eeskätt tööhõiveliste küsimustega, et riigi- ja omavalitsusametites vabade töökohade tekkimisel saaksid eesõiguse reservohvitserid.

Kesksektiiooni juhatuse protokollidest leiab ajast, kui kindralleitnant Laidoner kesksektiiooni juhatuse esimehena tegutses, hulga visioone, mõttekäike, protsesside juhtimist, arengut. Tema välja vahetanud kindralmajor Jaan Sootsi aegsed protokollid on aga äärmiselt lakoonilised ja formaalsed. Sellest on kahju, sest need jätvad Jaan Sootsist kui

inimesest ja reservohvitseride juhust halli mulje. Kuigi on raske uskuda, et ta selline oli.

Me ei saa siin kogu reservohvitserkonda käsitlevat raamatut ümber jutustada. Millal see ajalooramat lugejateni jõuab?

Nagu algul sai öeldud, täitub tänava kümme aastat Eesti Reservohvitseride Kogu asutamisest. Eelmisel aastal juubelile mõeldes otsustati seda sündmust tähistada muu tegevuse hulgas ka ajalooramatu väljaandmisega. Raamatu üks autor on Mati Õun, kes on kirjutanud reservohvitserkonda käsitlevad peatükid läbi Esimese maailmasõja, Vabadussõja ja demobilisatsiooni. Kirjutamine reservohvitserkonnast 1920. aastail, nende koondumisest sektiioonidesse, reservohvitseridest vabadussõjalaste ja kaitseliitlastena ning nende saatusest Teises maailmasõjas on olnud minu töö. Lisaks Eesti Reservohvitseride Kogu viimase kümne aasta ajalugu.

Raamat on sisuliselt arhiiviuurimus, mille maht on umbes 250 lehekülge, sest ohvitseride kogude dokumendid on Riigiarhiivis usna ulatuslikult säilinud. Raamatu käsikiri on juba kirjastuses ja praegu toimub veel viimaste kujundusküsimuste lahendamine. Soov on raamatut esitleda Eesti Reservohvitseride Kogu juubelürituste sarjas juuniku esimesel poolel.

MÕELGEM KAASA!

Enamik Soome ohvitseri on NATOga liitumise poolt

Ilmselt pakub ka Eesti lugejatele huvi, mida arvavad Soome ohvitserid NATOga liitumisest. Üldisele ajateenistuskohustusele tuginev riigikaitse-süsteem on kasutusel nii Eestis kui ka Soomes, sarnasusi riigikaitse ülesehituses on veelgi.

Soomel on väga hea koostöö NATOga näiteks Pfp¹ raames. Üldiselt vastab Soome kaitseväge juba praegugi suuresti NATO standarditele. Soome ohvitseride hulgas on käibel ütlus, et "NATOga liitumiseks on sõjaväe poole pealt vajalik vaid stepsel seina ühendada". Reformina Soome kaitsejõududes kavandatakse näiteks kaitsejõudude peastabi üleminekut J-süsteemile.²

Käesolevas artiklis kajastuv põhineb enamalt jaolt selle aasta märtsiku Sotilas Aikakauslehti teisel juhtkirjal.³ Nimelt korraldas Soome Ohvitseride Liit⁴ küsitluse NATOga liitumise kohta.

Vastuseks küsimusele, kas Soome peaks edasi pürgima NATOga liitumise suunal, vastas jaatavalt 54% ohvitseridest, 36% arvas, et ei peaks. 2006. aasta 11. novembril kodanike seas tehtud MTSi küsitluses toetas NATOga liitumist 26% Soome kodanikest ja vastu oli 65%.⁵

Soome ohvitserid on seisukohal, et nende kui oma valdkonna asjatundjate arvamust NATOga ühinemise teemal on vaja teada nii

kaaskodanikel kui ka riigivõimul. Kui arstide ja õpetajate arvamusega arvestatakse tervishoiu ja hariduse valdkonnas, siis miks ei peaks kuulama ohvitseride arvamusi riigikaitse küsimuses.

NATOsse suhtutakse positiivselt mh seetõttu, et üldine ajateenistuskohustus säilib ka NATOga liitudes. Soome ohvitseride arvates toetavad üldine riigikaitsekohustus ja NATO liikmelisus teineteist, mitte ei välista. Ohvitseride arvates on üldine ajateenistuskohustus parim lahendus Soome riigi kaitseks. Soome ohvitseridest toetas kutselist armeed vaid 0,6% vastanutest.

Küsitlusest selgus veel, et kui Soome riigi juhtkond otsustab alustada NATOga liitumisläbirääkimisi, toetaks seda 80% ohvitseridest, eriti kui president ja peaminister oleksid selles küsimuses samal seisukohal. 43% Soome ohvitseridest ootaks äsja neljaks aastaks valitud Soome parlamendilt, et selle tähtaja jooksul alustataks NATOga liitumist või siis tugevdataks koostööd. 25% ohvitseridest toetas senise koostöö suurendamist ja 23% arvas, et tuleks jätkata nagu seni. Vaid 6% ohvitseridest arvas, et koostööd NATOga tuleks vähendada ja mitte alustada liitumisläbirääkimisi.

Soome ohvitseride arvates poleks poliitikutel vaja karta vastutust. Vaid 20% ohvitseridest toetas NATOga liitumise küsimuses

rahvahääletuse⁶ korraldamist. Samas on enne parlamendi liikmete otsustuse tegemist selles küsimuses vajalik erinevate asjatundjate arvamuste ärakuulamine ja läbiarutamine.

Refereeris kapten Aivar Engel

Allikad

¹ Partnership for Peace, eesti k rahupartnerlus (vt lähemalt <http://www.nato.int/issues/pfp/index.html>).

² Ühendstaap.

³ Harri Westerlund. Upseerit Naton kannalla. – Sotilas Aikakauslehti, maaliskuu 2007, lk 7.

⁴ Soome Ohvitseride Liit koosneb tegevteenistuses olevatest ja eruohvitseridest (vt ka www.upseeriliitto.fi, kus on kajastatud ka artiklis käsitletud NATO uuring).

⁵ MTS (Maanpuolustusiedotuksen Suunnittelukunta, eesti k Riigikaitseinformatsiooni Planeerimisjaoskond) on Soome Kaitseministeeriumi osa. Eelmainitud uuring tehakse tavaliselt üks kord aastas (vt uuringut lähemalt www.defmin.fi/files/813/raportti_06_versio_14.11.06.doc).

⁶ Võrdluseks: Eesti Vabariigi põhiseaduse § 106 kohaselt ei saa riigikaitse küsimusi rahvahääletusele panna (28. juuni 1992 – Riigi Teataja 1992, 26, 349; 2003, 64, 429).

Tirana 2007: CIORi noorte ohvitseride õpikoda

KUNO PEEK, nooremleitnant,
EROK juhatuse liige (välisostoimkond)

Albaania pealinnas Tiranas korraldati 2.-6. maini tänavune Liitlasriikide Reservohvitseride Konföderatsioon (Confédération Interalliée des Officiers de Reserve = CIOR) noorte ohvitseride õpikoda ehk seminar (Young Reserve Officers' Workshop = YROW), millel osales kaheksa riigi (Albaania, Makedoonia, Bulgaaria, Ühendkuningriigi, Taani, Läti, Eesti ja Saksamaa) veerandsada ohvitseri. Eesti Reservohvitseride Kogu (EROK) esindasid nooremleitnant Kuno Peek (delegatsiooni juht), nooremleitnant Erkki Jõeäär ja lipnik Jimmy Karp.

Loengud ja grupitöö

Seminar viidi läbi kohalikus sõjaväeakadeemias. Eestlased majutati eraldi tubadesse, nende toanaabriteks said Makedoonia ohvitserid. Tegevus jagunes kahte blokki - grupitöö ja loengud. Grupitöö teemaks oli ohvitseride panustamine riigi teenimisse. Loengute teemadeks olid CIORi ja NATO tegemised (ajalugu, missioonid, kriisikolled, koostöö, tulevikuvisionid jne). Lisaks tutvustati põhjalikult Albaania sõjaväe struktuuri, probleeme ja tulevikunägemusi.

NATO poole pealt oli üheks huvitavamaks teemaks NATO Kool, kus õpetatakse eri riikide ohvitseri. Seal võiksid tulevikus end täienda-

EROK mereväeohvitserid versus Albaania "maavägilased" (vasakult: nooremleitnant Kuno Peek, lipnik Jimmy Karp ja nooremleitnant Erkki Jõeäär).

mas käia ka Eesti ohvitserid. Täpsemat teavet leiab kooli kodulehelt (<http://www.natoschool.nato.int>). Grupitööks jaotati osalejad neljaks, igal seltskonnal tuli analüüsida ja

võrrelda erinevaid küsimusi ning lõpuks esitleda tulemusi auditooriumile. Ka tuli kuulajatele anda põhjalik ülevaade EROK ajaloost ja tegevusest.

Seminar oli albaanlaste ja CIORi personali koostöös väga hästi ette valmistatud - osalejad elasid neljätärnihotellis, korraldatud oli kohapealne transport, toitlustamine oli suurepärane jpm.

36 tundi teel

Albaania tundus Eesti ohvitseridele reisi eel üpris eksootilise kohana, veel poolteist aastakümnet tagasi oli see olnud ju välismaailmale suletud riik. Kuigi Tirana asub Tallinnast 2900 km kaugusel, otsustas EROK meeskond kohale sõita autoga. Albaania pealinna jõudmiseks tuli läbida kümme riiki. Sõit kestis 36 tundi. Teekonna põnevaim osa algas sealt, kus lõppes Euroopa Liidu piir ning algas Balkani ala - Serbia, Makedoonia ja Albaania.

Piltlikult öeldes edendati selle sõiduga ka Balti koostööd (EROK ja Läti Reservohvitseride Kogu LRVA suhteid), sest neljas liige EROK ekipaažis oli Läti ohvitser - nooremleitnant Janis Vicups.

Albaanlasi ja makedoonlasi võib iseloomustada kui väga sõbralikke inimesi. Kellel suurem huvi Balkani maade ja sealse kultuuri vastu, sel on hea võimalus osaleda CIORi 2007. aasta keeleakadeemias 4.-18. augustini Makedoonia pealinnas Skopjes. Täpsemat teavet saab EROKst.

Seminari õpperuum: hetk enne loengu algust.

Reservohvitseride täiendkursus VROTK-3

HARDI HÕIMOJA, lipnik

Kaitseväe Võru Lahingukoolis korraldati 19.-28. märtsini kolmas vabatahtlik täiendkursus VROTK-3.

Kursus oli mõeldud jätkuna rühmaülema koolituse läbi teinud reservohvitseridele, täienduse käigus tutvustati 28 koolitatavale juhtimisprotseduure kompanii tasemel.

Saabumine ja kordamine

Esimene õppepäev algas kursustlaste mõneti kaootilise saabumisega, millest hoolimata jõuti tunniplaani ehk varemõpitu kordamisega kenasti graafikusse. Olmet puudutavad küsimused lahendas operatiivselt enamikule kursustlastest juba tuttav staabiveebel Marek Mägimets.

Pärast õppurite jaotamist gruppidesse jagati laiali konspektid ja kantsleitarbeid sisaldavad kohvikesed. Leitnant Raul Vene ja kapten Edvard Sule eestvedamisel tuletasime meelde taktikalisi tingimärke, kaardikile vormistamist, jalaväekompanii ja -pataljoni struktuuri ning juhtimistegevust. Kompaniiülemal ei maksa tegutseda üle rühma- ja jaoulemate peade, hakates näiteks ise üksikvõitlejaid positsioonidele istutama.

Planeerimise alused ja rännak

Teisipäeva, 20. märtsi õppejõududeks olid leitnant Vene ja leitnant Kuido Sillamaa, käsitletavateks teemadeks jalaväekompanii lahingutegevuse planeerimine ja motoriseeritud rännak. Nagu mujalgi, on juhtimisprotseduurides otsustav roll paindlikkusele ja kogemustele. Käsuõpetuste eelkorralduste hulk kasvab koos üksuse kõrgusega, nt kogenud kompaniiülemal kuulub käsu koostamiseks kolm tundi.

Kompanii rännaku eesmärgiks on kompanii jõudmine lahinguvõimelisena ja -valmilt, varjatult ning õigeaegselt määratud saabumisalale või lahingukontakti. Rännaku läbiviimine rännakukäsu alusel on pisisajadeni läbimõeldud tegevus, millega määratakse sõidukite pikivahed, liikumiskiirused, puhkepeatused, kontrollajad, julgestus jm allüksustele oluline teave.

Kaitsetegevus ja vastaseõpe

Kolmapäevast reedeni olime hõivatud vastaseõppe ja kaitsetegevuse kavandamisega. Kapten Sulg seletas talle omase hasardiga lahti kaitselahingu ülesehituse ja planeerimise, leitnant Aimar Toming õpetas analüüsima eeldatava taktikalise vastase struktuuri ja taktikat, nägemaks ette tema võimalikku käitumist meie vastutusosalas ja kajastama seda ka oma lahinguplaanis.

Pärast "pataljoniülema" käsku asusid "kompaniiülemad" koostama oma esialgset

kaitsekäsku, mis kuulus täpsustamisele maastikuluure käigus. Legendi põhjal sisenes pataljoni vastutusosalasse vastase mootorlaskurpataljoni suurune tankirooduga tugevdatud üksus, mida pataljoni kolm jalaväekompaniid pidid kordamööda etteantud faasijoontel viivitama, asuma kaitseks ja teostama vasturünnakuid.

Järgnevatel päevadel kehastusimegi vastavate kompaniide ülemateks, kusjuures koolitus viidi läbi järjekorras kaitse-rünnak-viivitus.

Rünnaku planeerimine

Laupäev, 24. märts algas kaitset puudutavate lahinguplaanide esitlemisega, misjärel võttis ohjad üle leitnant Vene, tutvustades jalaväekompanii ründetegevuse põhitõdesid. Taas kord tulid mängu olukorrale adekvaatse hinnangu andmine ning toetus kaudtule, pioneeritööde, tugevduste jms kujul. Otsuse vormistamine, väljasõit maastikuluurele ja maastikuluure tulemustest lähtuva lõpliku rünnakukäsu koostamine jäid järgmisesse päeva.

Esmaspäeva, 26. märtsi hakatuseks tutvustasime koostatud rünnakuplaane. Kõikide lahinguplaanide koostamisel on oluline, et iga allüksuse ülem saaks aru temale pandud ülesannetest, samas tuleb optimaalselt rakendada eraldatud tugevdusi. Lahinguplaan peab töötama ka side puudumisel.

Viivituslahing

Päeva ülejäänud osa, nagu ka kursuse lõpuni jäänud aja sisustas leitnant Sillamaa viivituslahingu temaatikaga. Tegevuste jada oli juba pähe kulanud:

- pataljoniülema käsk,
- ülesande analüüs ja olukorra hinnang,
- otsuse langetamine ja esialgse lahinguplaani koostamine,
- maastikuluure kavandamine,
- maastikuluure läbiviimine,
- lõpliku lahinguplaani valmimine.

Ei tohi unustada löögüksuste varustamist ja toitlustamist. Õnneks on võimalik panna tagalatoetus tööle tükemeetodil, kus kõike vajalikku veetakse kohale kõrgema üksuse initsiatiivil.

Kolmapäeva, 28. märtsi hommikupoolik kuulus viivituslahingu plaanide viimistlemisele ja esitlusele. Ennelõunal jõudsime tagastada õpikud, voodipesu, rätikud, riidepuud ja tabalukud ning jätta arvutiklassi tagasiside kursusest, misjärel ulatati kätte kursuse läbimist tõendavad diplomid. Lõunasöögi ja ühispildistamisega lõppesidki kümme Meegomäel veedetud õpetlikku päeva.

Lõppsõna

Ennatlik oleks arvata, et niivõrd lühikese ajaga koolitati meist täisväärtuslikud kompa-

niülemad. Siiski saime aimu tole ametipostiga seonduvate ülesannete laiahaardelisusest, millelega toimetulemine eeldab pidevat ja sihipärast harjutamist. Kahjuks puudub suuremal osal kursusel osalenustest esialgu vastav sõjaaja ametikoht.

Mitmed reservohvitserid, olleskaasatud lahinguplaanide koostamisse Kevadtormidel ja staabiharjutustel kõrgemate üksuste koosseisus, viidi kurssi alamal toimuvaga. Lõpetuseks kordan ühe kaaskursulase koolitajatele peetud tänukõnes sõnastatud mõtet: kuigi me ei saa kiidelda professionaalsusega, on meil ometigi kindel tahe seista oma rahva ja riigi eest.

EESTI RESERVOHVITSERIDE KOGU JUHATUS

Valitud EROK üldkoosolekul
7. märtsil 2007

Juhatuse esimees
leitnant **Vello Väinsalu**
(vello@erok.ee, tel 504 7916)

Aseesimees
kapten **Andre Lilleleht**
(andre@erok.ee, tel 501 6178)

Väljaõppetoimkond
nooremleitnant **Tanel Järvet**
(tanel@erok.ee, tel 517 3798)

Välissuhete toimkond
nooremleitnant **Kuno Peek**
(kuno@erok.ee, tel 554 3210)

Teabe- ja tavanditoimkond
lipnik **Hannes Võrno**
(hannes@erok.ee, tel 516 6001)

Personalitoimkond
lipnik **Anne Must**
(anne@erok.ee, tel 5661 7816)

Koolitustoimkond
leitnant **Priit Heinsalu**
(priit@erok.ee, tel 509 2102)

EROK postiaadress:
Narva mnt 8, 10117 Tallinn

Eesti Reservohvitseride Kogu infoleht
Tagavaravägi ilmub ajakirja Kaitse Kodu!
vahelehenal.
Toimetaja lipnik Hannes Võrno (hannes@hvhaus.ee, tel 516 6001)